

22 august – 28 august

O atitudine de învingători

Textul de memorat: „Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn.” Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi, dar cu blândețe și teamă.” (1 Petru 3:15)

Cu cât studiem mai mult viața lui Isus, cu atât ne minunăm mai mult de capacitatea Lui de a-i accepta și a-i sprijini pe oameni. Cu toate că le-a adresat mustrări usturătoare conducătorilor religioși din vremea Lui, Isus i-a primit cu bucurie pe cei care se luptau cu păcatul, chinuți de vină și condamnați fără nicio speranță. Harul Său era pentru ei. Mila Sa se întindea chiar și până la cel mai de jos păcătos. Adâncimea iertării Sale era infinit mai profundă decât adâncimea păcatelor lor. Dragostea Sa nu avea limite.

Isus nu a manifestat nici măcar o urmă de mândrie sau de superioritate. El vedea în fiecare ființă umană un om creat după chipul lui Dumnezeu, deși căzut în păcat, iar El venise să îl salveze. Toți erau cuprinși în dragostea Sa. Nimeni nu căzuse atât de jos, încât harul Său să nu îl mai poată ajunge. El le arăta respect tuturor celor cu care venea în contact și îi trata cu demnitatea pe care o meritau. Îi conducea spre Împărăția lui Dumnezeu, deoarece credea în oameni. Viața lor se schimba în prezența Lui, pentru că Isus îi iubea atât de mult. Oamenii deveneau așa cum credea El că pot fi.

În studiul din săptămâna aceasta vom analiza mai atent atitudinea Sa față de oameni și cum să aplicăm în viață principiile descoperite.

Duminică, 23 august – Receptivitate față de Evanghelie

1. Cum dovedește întâlnirea lui Isus cu femeia de la fântâna lui Iacov că există oameni deschiși față de Evanghelie chiar și acolo unde nu ne-am aștepta? Ioan 4:27-30,39-42

Samaria era ultimul loc în care ucenicii s-ar fi așteptat să găsească inimi receptive față de Evanghelie. Samaritenii erau în conflict constant cu iudeii asupra unor chestiuni de doctrină și închinare. Această animozitate era foarte veche. Samaritenii doriseră să participe și ei la reconstruirea templului, dar le fusese refuzată această ofertă din cauza amestecului lor cu păgânii din împrejurimi și din cauza vederilor lor „neortodoxe”. Drept urmare, samaritenii și-au construit un templu al lor pe muntele Garizim. Ucenicii ar fi trecut pe lângă Samaria cu ușurință, considerând-o un pământ neroditor pentru vestirea Evangheliei.

Însă Isus a văzut ceva ce ucenicii nu vedeau: inimi receptive. Relatarea lui Ioan despre femeia de la fântână începe cu aceste cuvinte: „Atunci [Isus] a părăsit Iudeea și S-a întors în Galileea. Fiindcă trebuia să treacă prin Samaria...” (Ioan 4:3,4). Isus „trebuia” să treacă prin Samaria pentru că Duhul Sfânt l-a dat convingerea că acolo, în locul acela atipic, urmau să fie inimi primitoare. Când ochii noștri sunt uniți de Duhul Sfânt, vedem posibilități acolo unde alții văd doar dificultăți. Vedem un seceriș bogat de suflete pentru Împărăția lui Dumnezeu acolo unde alții văd doar câmpuri aride.

2. Care a fost rezultatul lucrării lui Isus în Samaria? Faptele 8:4,5,15

Ucenicii ar fi trecut pe lângă Samaria fără să le fi oferit vreodată celor de acolo vreo ocazie de a auzi adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu. Isus a văzut ce ei nu vedeau. El a înțeles că Duhul Sfânt făcuse ca inima unei femei să fie receptivă. Convertirea ei uimitoare a avut impact asupra a zeci de oameni în cetatea aceea. Noi nu vom vedea întotdeauna rezultate imediate în lucrarea noastră de mărturisire a credinței, dar, pe măsură ce semănăm sămânța în inimi primitoare, într-o zi, ea va produce o recoltă pentru slava lui Dumnezeu.

Niciodată nu cunoaștem pe deplin impactul cuvintelor și faptelor noastre asupra altora, în bine sau în rău. Ce putem face pentru ca faptele și cuvintele noastre să aibă întotdeauna un impact pozitiv?

Luni, 24 august – O schimbare de atitudine

Adesea, atitudinea noastră determină influența pe care o avem asupra celorlalți. O atitudine dură, de critică și neprietenoasă îi va îndepărta pe oameni de noi și, chiar dacă putem da mărturie, oricât de pline de adevăr ar fi cuvintele, este puțin probabil să fie primite.

Prin contrast, o atitudine pozitivă și încrederea în ei îi atrage spre noi și creează o legătură de prietenie. Isus a enunțat foarte frumos acest adevăr: „Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său, ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu” (Ioan 15:15). Prietenii se acceptă unii pe alții în ciuda slăbiciunilor și a greșelilor lor, și își împărtășesc deschis bucuriile și tristețile.

3. Pasajele de mai jos descriu două femei în circumstanțe foarte diferite. Isus pare să fie dur cu una și blând cu cealaltă. Ce indicii găsești în text că Isus a ajuns la fiecare dintre ele cu harul Său salvator, câștigându-le încrederea? Matei 15:21-28; Marcu 14:6-9

În Matei 15 este vorba despre o canaanită. Inițial, Isus îi refuză intenționat cererea pentru ca, pe măsură ce ea insistă, credința ei să crească. În cele din urmă îi împlinește dorința și apoi face o afirmație uimitoare, pe care niciun conducător religios din timpurile acelea nu ar fi făcut-o niciodată despre una ca ea. „O, femeie, mare este credința ta!” (Matei 15:28). El îi face unul dintre cele mai mari complimente pe care le-ar putea face vreodată un învățător religios. Îți poți imagina cât s-a bucurat în inima ei și cât de mult a fost schimbată viața ei?

Femeia care l-a uns picioarele lui Isus cu un parfum costisitor era evreică, dar o femeie cu o reputație rea, a cărei viață era un eșec lamentabil și care păcătuisese deseori, dar fusese iertată, transformată și reînnoită. Când ceilalți o critică, Isus o laudă și îi aprobă fapta. El declară: „... Oriunde va fi propovăduita Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va istorisi și ce a făcut femeia aceasta, spre pomenirea ei” (Marcu 14:9).

Din cele două relatări de mai sus, care sunt elementele esențiale pentru o atitudine pozitivă? De ce schimbare de atitudine ai nevoie, nu doar pentru a da mărturie, ci pentru viață, în general?

Marti, 25 august – Prezintă adevărul cu iubire

Prietenia nu este de ajuns pentru a-i câștiga pe oameni pentru Hristos. S-ar putea să avem mulți prieteni, oameni în prezența cărora ne bucurăm să fim și care, la rândul lor, se bucură să fie cu noi. Dar, dacă nu le spunem niciodată ce înseamnă Isus pentru noi și cum ne-a schimbat El viața, prietenia noastră poate să aibă prea puțin impact pentru veșnicie. Bineînțeles, s-ar putea ca prezența noastră să fie plăcută, dar Dumnezeu dorește să fim mai mult decât o companie agreabilă. Simpla prietenie nu-i aduce pe oameni la Hristos, însă o atitudine neprietenoasă îi poate îndepărta de El.

Apostolul Pavel ne amintește să spunem „adevărul în dragoste” (Efeseni 4:15, NTR). Legăturile de prietenie sunt create atunci când suntem de acord cu oamenii atât cât se poate, când dăm dovadă de acceptare și le facem un compliment atunci când este cazul. Cât de important este să ne facem un obicei din a căuta ce e mai bun în oameni, în loc de a căuta răul!

4. Fă o listă cu câteva lucruri specifice pentru care Pavel îi laudă pe tesaloniceni. 2 Tesaloniceni 1:1-4

Sunt unii oameni care parcă se delectează căutând ceva greșit la alții. Parcă le face plăcere dacă reușesc să găsească un lucru pe care altul nu l-a făcut bine, dacă nu din alte motive, pentru că pur și simplu îi face să se simtă ei bine.

Apostolul Pavel a fost la polul opus. El căuta ce era mai bun în bisericile pe care le slujea. În mod cert, el a muștrătat rățacirea și nu a scuzat păcatul, dar ținta lui a fost zidirea bisericilor pe care le-a înființat. O modalitate de a face aceasta era să scoată în evidență ceea ce oamenii făceau bine.

Afirmația lui Ellen G. White cu privire la relațiile pozitive este remarcabilă. „Dacă ne-am smeri înaintea lui Dumnezeu și am fi buni, cu o purtare aleasă, cu o inimă gîngășă și plină de milă, ar fi o sută de convertiri la adevăr acolo unde acum nu este decât una.” - *Mărturii*, vol. 9, p. 189

Reflecță puțin asupra afirmației de mai sus. Ce ar însemna pentru biserica ta dacă bunătatea, purtarea aleasă, gîngășia și mila s-ar revărsa din inima fiecărui membru? Cum ar arăta biserica? Cercetează-ți inima și întreabă-te cum ai putea îmbunătăți lucrurile în privința aceasta.

Miercuri, 26 august – Temelia acceptării

5. Cum ai descrie fundamentul oricărei forme de acceptare? Care este esența unei atitudini de acceptare? Romani 15:7; Efeseni 4:32

În cele două pasaje de mai sus, apostolul Pavel prezintă principiile care stau la baza acceptării reciproce. Deoarece Hristos ne-a iertat și ne-a acceptat pe fiecare dintre noi, am putea noi să refuzăm să ne iertăm și să ne acceptăm unii pe alții? De fapt, tocmai pentru că Isus ne-a primit, putem și noi, la rândul nostru, să ne acceptăm unul pe altul, chiar și în ciuda defectelor celuilalt.

Gândește-te bine ce înseamnă acest lucru! Gândește-te la tine și la unele lucruri pe care le-ai făcut și cu care încă te lupti, lucruri pe care poate doar tu le știi și ai fi îngrozit dacă le-ar afla și alții. Și totuși, prin credință, ești acceptat în Hristos care știe totul despre tine, chiar și ceea ce alții s-ar putea să nu știe. El te primește, nu în virtutea bunătății tale, ci datorită bunătății Lui.

Atunci, care ar trebui să fie atitudinea ta față de ceilalți?

Este un concept greu de înțeles pentru unii. Acceptarea autentică presupune să îi acceptăm pe oameni așa cum sunt ei, cu toate obiceiurile lor păcătoase, pentru că sunt ființe umane create după chipul lui Dumnezeu. Deoarece Hristos a murit pentru noi „pe când eram noi încă păcătoși” și „ne-a împăcat cu Dumnezeu” pe când noi eram dușmanii Lui, îi putem ierta și accepta pe ceilalți. Dragostea Lui față de noi devine temelia pentru puterea noastră de a-i accepta și a-i ierta pe alții (Romani 5:6-10).

Dar, odată ce a fost stabilită o relație de acceptare și iubire, adesea este necesar să le aducem înaintea, cu dragoste, adevărul Scripturii. Dacă nu facem așa, înseamnă cu nu-i iubim. În calitate de prieteni, îi iubim și vrem să le împărtășim adevărurile veșnice, care schimbă viața.

Atitudinea lui Isus nu a fost una de tipul: „Fă ce-ți place. E totul în regulă. Eu tot te accept”, ci, mai degrabă: „Indiferent ce ai făcut, sunt dispus să te iert și să îți ofer puterea de a te schimba.” Dacă este prezentat cu umilință, în spiritul lui Hristos și cu o atitudine iubitoare, adevărul biblic câștigă inima și schimbă viața.

Cum putem noi să-i acceptăm pe ceilalți și, în același timp, să nu scuzăm sau să tolerăm păcatul?

Joi, 27 august – Adevărul prezentat cu dragoste

Isus a prezentat întotdeauna adevărul „în numele dragostei”, pentru că altfel dragostea nu ar fi fost dragoste. Iubirea caută întotdeauna ce este mai bine pentru celălalt. Nu există niciun conflict între adevăr și dragoste. Adevărul prezentat cu umilință și bunătate este o declarație de dragoste. Isus a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14:6). Isus este singurul mijloc de mântuire (Faptele 4:12). Harul Său ne mântuiește ca să putem cunoaște adevărul Său și să putem trăi viața Sa. Adevărul fără dragoste duce la un legalism sufocant, care înăbușă viața spirituală. Așa-numita „dragoste” fără adevăr duce la un sentimentalism permisiv, fără conținut, lăsându-l pe om în derivă pe o mare a incertitudinii. Adevărul

prezentat în dragoste conduce la o experiență creștină autentică, ce dă o direcție, un scop și o certitudine clare.

6. Care sunt expresiile din versetele de mai jos care arată echilibrul dintre prezentarea adevărului biblic și un spirit smerit și dispus să accepte? 1 Petru 3:15; 2 Timotei 4:2; Tit 3:4,5

Scriitorii Noului Testament nu au accentuat niciodată dragostea mai presus de adevăr. Ei au îmbinat dragostea cu adevărul, harul cu legea, mila cu onestitatea. Petru îi sfătuiește pe credincioși: „Să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi, dar cu blândețe și cu teamă.” Cu alte cuvinte, trebuie să știi ce crezi, de ce crezi așa și să fii în stare să explici ce crezi și de ce. Aceasta nu înseamnă că ai toate răspunsurile sau că trebuie să fii în stare să îi convingi pe ceilalți cu privire la ceea ce crezi, ci doar că poți să dai socoteală de credința ta și s-o aperi „cu blândețe și teamă” - adică în umilință și conștient de importanța ei.

Dacă cineva te-ar întreba de ce ești creștin, ce i-ai răspunde și de ce?

Vineri, 28 august – Un gând de încheiere

„În Hristos se vede duiosia păstorului, iubirea părintelui și mila nemărginită a unui Mântuitor plin de îndurare. El prezintă binecuvântările Sale în cuvintele cele mai îmbietoare. El nu e mulțumit numai să enumere binecuvântările Sale, ci le prezintă în modul cel mai atrăgător, pentru a trezi dorința de a le avea. Tot așa trebuie să prezinte și slujitorii Lui bogățiile slavei Darului nemărginit de mare. Iubirea minunată a lui Hristos va înduioșa și va supune inimile acolo unde simpla înșirare a doctrinei nu va izbuti nimic. «Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu», zice Dumnezeuul vostru. «Suie-te pe un munte înalt ca să vestești Sionului vestea cea bună; înalță-ți glasul cu putere ca să vestești Ierusalimului vestea cea bună; înalță-ți glasul, nu te teme și spune cetăților lui Iuda: 'Iată Dumnezeuul vostru!... El Își va paște turma ca un Păstor, va lua mieii în brațe, îi va duce la sânul Lui.'»” (Isaia 40:1,9-11) - Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, pp. 826-827

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Cântarea cântărilor 2-8

1. Câți viteji însoțeau patașca (trăsura) lui Solomon?
2. Cine era și frumoasă, și cumplită?
3. Ce perspectivă se vedea din turnul Libanului?
4. Unde avea Solomon o vie și cu ce preț o închiriasse?

Evanghelizare, Secțiunea 9, subcapitolul „Apelurile și invitațiile la altar”

5. Ce trebuie să facă pastorii atunci când prezintă un adevăr crucial?